

Küçük Maske Ustası

Yavuz DEMİRKIRAN

Küçük Maske Ustası

Yavuz DEMİRKİRAN

Güneşli bir sınıfta Mira sessizce sırasında oturuyordu. Küçük ve narin, sıcak kahverengi tenli ve kısa kıvrırcık siyah saçlıydı. Yanağında küçük bir boya lekesi vardı. Diğer çocuklar güler ve konuşurken, Mira izliyor ve zihninde renkleri karıştırıyordu. Boyamayı severdi ama kelimeler ağzında düğümlenirdi. Bu yüzden hissettiklerini boyardı.

Evde Mira'nın özel bir kutusu vardı. İçinde yaptığı maskeler vardı: kocaman kırmızı gülümsemeli mutlu bir maske, mavi gözyaşı damlalı üzgün bir maske ve güçlü, düz kaşlı cesur bir maske. Her maske kağıt ve boyadan yapılmıştı. Mira bazen onları sadece kendisi için takardı. Cesur maskeyi taktığında kendini uzun ve güçlü hissedirdi. Maskeler içindekini göstermesine yardımcı olurdu.

Bir pazartesi öğretmen bir okul oyunu duyurdu. Herkes sahnede şarkı söyleyip oynayacaktı. Mira'nın kalbi yerinden fırladı. Oyunda olmak istiyordu ama herkesin önünde durma düşüncesi midesini bulandırıyordu. Sarkan sarı saçlı uzun bir çocuk olan Theo da gergin görünüyordu. Fısıldadı: 'Ben solo söylüyorum. Korkuyorum.' Mira'nın bir fikri vardı. 'Belki maskelerim yardımcı olabilir,' dedi.

Okuldan sonra Mira maskelerini Theo'ya gösterdi. Theo'nun yeşil gözleri kocaman açıldı. 'Bunlar harika!' dedi. Mira gülümsedi. 'Şarkı söylerken cesur maskeyi takabilirsin,' dedi. Theo onu taktı. Omuzları gevşedi. Küçük bir melodi mırıldandı. 'Şimdiden daha cesur hissediyorum,' dedi. Ertesi gün maskeleri prova için getirmeye karar verdiler.

Provada uzun siyah örgülü neşeli bir kız olan Priya maskeleri gördü. 'Mutlu olanı deneyebilir miyim?' diye sordu. Onu taktı ve odada dans etti. Herkes güldü. En küçük çocuk olan Jonah bir köşeden izliyordu. Dizinde bandaj vardı ve üzgün görünüyordu. Mira ona üzgün maskeyi uzattı. 'Üzgün hissetmek sorun değil,' dedi. Jonah onu taktı ve başını salladı.

Oyun bir gökkuşağı hakkındaydı. Öğretmen, 'Daha fazla oyuncuya ihtiyacımız var,' dedi. Priya mutlu maskeyi taktı ve diğerlerini katılmaya davet etti. 'Hadi, eğlenceli!' dedi. Theo cesur maskeyi taktı ve solosunu çalıştı. Jonah üzgün maskeyi, sonra mutlu olanı taktı ve oynamaya başladı. Maskeler herkesin duygularını göstermesine yardımcı oldu. Mira maskeleri ve arkadaşlarıyla gurur duydu.

Ama oyundan bir gün önce bir şeyler ters gitti. Rüzgar bir pencereyi açtı ve maskeler masadan uçtu. Çamurlu bir birikintinin içine düştüler. Mutlu maskenin gülümsemesi sarktı. Cesur maskenin kaşları eğildi. Theo endişeli görünüyordu. 'Ne yapacağız?' diye ağladı. Mira derin bir nefes aldı. 'Onları tamir edebiliriz,' dedi. 'Hadi birlikte çalışalım.'

Maskeleri Mira'nın evine taşıdılar. Mira'nın alet kemerinde fırçalar ve kağıtlar vardı. Arkadaşlarına maskeleri nazikçe nasıl temizleyeceklerini gösterdi. Priya mutlu maskeyi sildi. Theo cesur maskenin kaşlarını düzeltti. Jonah üzgün maskeyi kuruladı. 'Biz bir takımız,' dedi Priya. Mira içinin ısındığını hissetti. Birlikte maske yapmak, tek başına yapmaktan daha da güzeldi.

Ertesi sabah maskeler kurumuş ve parlaktı. Mira yeni bir maske ekledi: yuvarlak gözlü ve açık ağızlı şaşkın bir maske. 'Gökkuşağının sürprizi için!' dedi. Çocuklar bir kez daha çalıştı. Theo solosunu söyledi ve sesi güçlüydü. Jonah küçük bir dans yaptı. Priya ışıldadı. 'Hazırız!' dedi. Mira başını salladı. O da maske takmadan cesur hissetti.

Oyun gecesi çocuklar sahne arkasında toplandı. Theo'nun elleri titriyordu. Cesur maskeyi taktı. 'Bunu yapabilirim,' dedi. Jonah seyircilere baktı ve korktu. Üzgün maskeyi, sonra mutlu olanı taktı. 'İyiyim,' diye fısıldadı. Priya mutlu maskeyi taktı ve herkese başparmağını kaldırdı. Mira perdenin yanında durdu ve izledi.

Oyun başladı. Theo cesur maskesiyle sahneye çıktı. Solosunu söyledi ve sesi odayı doldurdu. Seyirciler alkışladı. Jonah üzgün maskeyi taktı ve yağmurlu bir günü canlandırdı. Sonra mutlu maskeye geçti ve güneş ışığında dans etti. Priya mutlu maskeyi taktı ve herkesi katılmaya davet etti. Sahne renk ve duyguyla doluydu. Maskeler herkesin parlamasına yardımcı oldu.

Oyundan sonra seyirciler tezahürat yaptı. Çocuklar Mira'nın etrafında toplandı. 'Maskelerin harika!' dediler. Mira kızardı. 'Duygularımızı göstermemize yardımcı oldular,' dedi. Theo cesur maskesini çıkardı ve gülümsedi. 'Senin sayende cesur hissettim,' dedi Mira'ya. Priya ona sarıldı. 'Hepimizi cesur yaptın,' dedi. Jonah başını salladı ve Mira'ya çak yaptı.

Ertesi gün okulda çocuklar birlikte daha fazla maske yaptı. Mutlu, üzgün, cesur, şaşkın ve komik maskeler boyadılar. Maskelerle oyunlar oynadılar, farklı karakterlere büründüler. Herkes güldü ve paylaştı. Mira, maskeleri taktıklarında duyguları hakkında daha çok konuştuklarını fark etti. Maske takılıyken 'Üzgünüm' ya da 'Korkuyorum' demek daha kolaydı.

Öğretmen maskelerin nasıl yardımcı olduğunu gördü. Mira'dan sınıfa nasıl yapılacağını öğretmesini istedi. Mira herkesin önünde durdu, kalbi hızlı çarpıyordu. Ama cesur maskeyi hatırladı. Derin bir nefes aldı ve onlara nasıl kesip boyayacaklarını göstermeye başladı. Arkadaşları onu destekledi. 'Harika bir öğretsin!' dedi Priya. Mira gülümsedi. Tek başına cesur hissetti.

Kısa süre sonra tüm sınıfın maskeleri oldu. Çocuklar teneffüste ve paylaşım saatinde onları taktı. Birbirlerini daha iyi anladılar. Biri üzgün görüldüğünde, bir arkadaşı 'Bunun hakkında konuşmak ister misin?' derdi. Maskeler herkesin duyguları olduğunu hatırlattı. Mira sınıf için özel bir maske yaptı: nazik bir gülümsemeli şefkatli bir maske. Duvarda asılı durdu, nezaketlerinin simgesi olarak.

Mira sırasında oturmuş yeni bir maske boyuyordu. Bu kendisi içindi—sessiz, nazik kalbini gösteren bir maske. Artık cesur olmak için onu takmasına gerek yoktu. Arkadaşları vardı ve birbirleri vardı. Maskeler onları bir araya getirmişti. Ve Mira duyguları paylaşmanın birbirini önemsemenin en iyi yolu olduğunu biliyordu. Gülümsedi ve fırçasını parlak sarı boyaya batırdı.